

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère

Mogvntiæ, 1617

Cap. 5. De ministro Sacramenti Ordinis,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78332)

perinde ac maiorum esse sacramentalem materiam, idque cum propria forma, prout etiam significauit cum consecraretur, proposita Sacerdotij forma, subiunxit, Et sic de aliorum Ordinum formis.

Nec obstat, quod de talibus materiis, & formis, nihil habeatur ex sacra Scriptura: quia, vt loco citato bene ait Gregor à Valen in responstone ad primum argumentum, sufficit de illis collare ex perpetua Ecclesie praxi: cuius cum non inueniatur initium, ad Apostolicam traditionem non scriptam reuocanda est: iuxta regulam D. Augusti lib. 4. contra Donatistas cap. 24.

Nec etiam obstat, quod actus minorum ordinum licite fiant à non ordinatis, ideoque nihil supernaturalis habere videantur, quod nequeat absque sacramento præstari. Non obstat inquam: quia non est essenziale omni sacramento Ordinis, vt in situatur ad actum qui nequeat vilo modo, valide aut licite absque eo exerceri. Nam epistola etiam solet quandoque is legere in Ecclesia, qui Subdiaconus non est. Itaque id censeri potest quidem alioribus Ordinibus conuenire, propter præstantiam illorum actuum ad quos instituantur: sed de inferioribus dici potest, quod sint instituti ad quosdam actus ecclesiasticos, vt ij fiant sanctus, & religiosus; vt pote supernaturalis, si non absolute, & secundum se; saltem vt referantur ad celebrationem sacrificij Missæ: non autem vt nullo modo sine istis Ordinibus exerceri licite queant. Nam tale exercitium non esse alienum à ratione sacramenti, patet quia est confirmatio instituitur ad actum tuendi, & confitendi fortiter fidem: non obstat tamen, quin nondum confirmatus possit diuina gratia adiutus actum exercere.

Quod autem iidem Ordines characterem simul imprimant, inde probatur; quod omne sacramentum in quo character non imprimitur sit iterabile. Minores autem Ordines non sunt iterabiles; vt ex eo patet, quod si illis initiatus ad laicalem statum se transferat, rediens ad clericalem non iniectur denuo: *quæ ratio habetur in suppl. 3. par. D. Thomæ quest. 35. art. 2. Adm docens Henriquez lib. 10. cap. 14. §. 2. pluribus in margine citatis litera N.* addit nihilominus, si quis illicite iteraret, non fieri irregulare, quia id non est in iure expressum. Addit etiam tria notauit digna, quæ in cit. q. 35. art. 3. 4. & 5. docentur ex professo.

Primum est: Ordinem, sicut reliqua sacramenta, supponere characterem baptismi ex ca. primo & vltimo. De Presbyt. non baptiz. itemque ex eo, quod baptizatus sit ianuam omnium sacramentorum, prout definit Concil. Florent. in instrum. Armen.

Secundum est: Non supponere characterem confirmationis, nisi ex congruitate, *pro quo plures alij auctores idem Henriquez citat, in marginelit. P.* Vnde fit quod habet à Victor. in summa De sacram. num. 232. sub finem, vt si quis ordinetur antequam sit confirmatus, Ordo teneat. Immo, vt idem putat, is qui ex negligentia confirmationem præteriret, non peccaret mortaliter, licet male faceret.

Tertium est: De necessitate quidem præcepti, Ordinem superiorem præsupponere characterem Ordinis inferioris: nõ tamen de necessitate sacramenti, itaut accipiens Ordinem superiorem præmissio inferiori, verbi gratia Diaconatum nõ dum accepto Subdiaconatu, mortaliter peccet quidem, Ordinatio tamen sit valida. & cum impressione characteris illius Ordinis: ideoque non iteranda, etiam si ordinatus suspensus sit ab vfu Ordinis, quem sic accepit, donec in eo suppleatur inferior Ordo ab ipso omissis. Ita habetur ex cap. vnico De clerico per sal. um promotio: vt glossa, verb. ministrare, monet ordinationem Episcopi non esse validam, nisi is qui ordinatur iam sit Sacerdos: iuxta illud quod in cap. Ex litteris De excess. Prælat. dicitur, Pontificale officium sine altaris Ministerio non valere impleri.

Pro maiore autem intelligentia ff. ctus Ordinis Sacerdotalis restat notandum, eiusdem Ordinis collationem continere duas ceremonias præcipuas, vt constat ex Rituali Pontificali Roman. Vnam qua Episcopus futuro Sacerdoti porrigit calicem cum vino, & patenam superpositam cum pane: ac dicit, Accipe potestatem offerendi sacrificium, &c. Alteram qua post Missam, idem eidem manus imponit, & dicit, Quorum remisit peccata, remittuntur eis, &c. Atque

per priorem ceremoniam conferri potestatem super Christi corpus verum, seu consecrandi panem, & vinum in corpus & sanguinem Christi, simulque in signum eiusdem potestatis imprimi characterem sacerdotalem: vt argumento est, quod ordinati, iam tunc sint vere Sacerdotes: vt pote idonei ad sacrificandum, prout satis indicat Ecclesiastica ceremonia qua cum Episcopo ordinatore proferunt verba consecrationis. Immo ipsa Christi institutio ostendit: nam potestatem eam conferendo discipulis in vltima cæna (per ea scilicet verba Luca 22. hoc facite in meam commemorationem;) fecit eos Sacerdotes, prout definit Concil. Trid. sess. 22. cap. 1. & can. 2.

Per posteriorem ceremoniam vero, cum diuina gratia augmento conferri potestatem supra corpus Christi mysticum, sicut potestatem absoluedi à peccatis Christi fideles. Quam non conferri, sed tantum de larari collatam cum illa priore qui dicunt, reselluntur ex eo, quod verba, Accipite Spiritum sanctum; &c. significet præsentem collationem potestatis, cum gratia Spiritus sancti; aut certe frustra dicantur: quod Concil. Trid. sess. 23. can. 4. sub anathemate prohibet dicere. Item ex eo, quod aperte sacra literæ eidem manuum impositioni tribuant illius ordinis sacramentalem gratiam: vt cum in priori ad Timoth. ca. 4. ait Apostolus: Noli negligere gratiam quæ in te est, quæ data est tibi, per prophetiam cum impositione manuum Presbyterij. Et in posteriori ca. 1. Admoneo te vt resuscites gratiam Dei quæ est in te, per impositionem manuum mearum. &c. Ac certe cum Christus hanc potestatem in Ecclesia instituerit post resurrectionem (vt patet ex Concil. Trid. sess. 14. cap. 1. & 5. ac can. 3.) dicendo Discipulis suis Ioan. 20. Accipite Spiritum sanctum: quorum remisistis peccata remittuntur eis, & quorum retinueritis retenta sunt: sicut negari non potest, quin tunc de facto contulerit gratiam, & potestatem nondum concessam: ita nec debet negari, quin ex eiusdem Christi institutione, de facto etiam detur, prout dictum est, gratia, & potestas Sacerdotalis. Quod quidem non obscure Concil. Triden. in eadem sess. 14. cap. 3. De extrema vnctione significauit, dicens proprios illius sacramenti Ministros esse, aut Episcopos, aut Sacerdotes ab ipsis rite ordinatos per impositionem manuum Presbyterij.

Vnde potest id deduci quod Henriquez expressit in citato lib. 10. cap. 6. §. 3. quod si Parochus, qui ab Episcopo ob morbum deficiente, priorem tantum partem acciperet: subditos in quos habet iurisdictionem tentaret sacramentaliter absolueret, irrita esset absolutio: quia deesset necessaria potestas Ordinis, tenereturque curare vt per alium Episcopum, si idem non possit, suppleatur sibi collatio potestatis absoluedi, quæ datur per impositionem manuum dicendo: Accipe Spiritum sanctum: quorum remisit peccata, &c.

Aduerte autem, quod idem habet sub finem præced. §. 2. hanc posteriorem potestatem dari quidem cum nouæ gratiæ augmento, ad eam quæ data est cum potestate consecrandi Eucharistiam, prout satis patet ex d. ctis in præcedenti numero, non dari tamen cum nouo characterem, sed cum perfectione, & extensione illius, qui prius impressus fuit, cum daretur ipsa consecrandi potestas. Sicut enim vtraque potestas est vnius Sacerdotis: ita sufficienter vno sacerdotali characterem significari potest.

CAPVT V.

De ministro Sacramenti Ordinis.

SVMARIVM.

- 23 Ordinarius Minister Sacramenti Ordinis est Episcopus consecratus: non licet tamen cui libet Episcopo quem libet Ordinare ordinari.
- 24 De iure is dimissorius, quam vt potest quis ab alio Episcopo quam suo proprio ordinari.
- 25 Non potest Episcopus simplici Sacerdoti committere administrationem Ordinum minorum. Papa autem potest: minorum vero, non Sacerdoti.
- 26 Quo tempore Ordines conferendi sint.

27 Quod item loco sint conferen. t.

28 Temporum interstitia in collatione Ordinum seruanda.

23.

Ordinarium sacramenti huius ministrum esse Episcopum constat ex Concilio Trident. sess. 23. cap. 7. & 8. Quod intellige de Episcopo quocumque consecrato: etiam si dignitati renunciauerit, aut depositus vel degradatus sit, excommunicatus, vel suspensus, vel interdictus, aut etiam haereticus: non autem de non consecrato, etiam si iurisdictionem habeat: quia potestatem conferendi Ordines, Episcopus habet ratione Episcopalis Ordinis, non ratione iurisdictionis. Non potest tamen quilibet Episcopus licite quoslibet ordinare: sed eos solum quorum est Superior, ex cap. Eos qui, De temporibus ordinationum, in sexto. Superior autem in hac re, ex sequenti cap. Cum nullus, intelligitur esse Episcopus, de cuius diocesi oriundus est is qui ad Ordines promoueri desiderat, aut in cuius diocesi habet beneficium Ecclesiasticum requirens residentiam: aut in eadem (licet alibi natus fuerit) habet domicilium. Immo Episcopi titulares (ne quidem in loco nullius diocesis) possunt vllis Ordines conferre, ex Concil. Trident. sess. 14. De reform. cap. 2. nisi de expresso proprio Episcopi consensu, aut acceptis eiusdem dimissorias literis: cum quibus posse quem licite ab alieno Episcopo ordinari, communis vsus satis ostendit.

24.

Circa quem aduerte ex eodem Concilio Trident. sess. 23. cap. 3. De reform. Episcopum debere quidem per se Ordines conferre suis subditis: aegritudine tamen impeditum, iam probatos & examinatos posse mittere ad alium Episcopum ordinandos. Quamquam vsus obtinuit, etiam post idipsum Concilium, vt Episcopus concedat dimissorias literas sine examine, & committat examinandos ab ordinatore, onerando eius conscientiam. Qui quidem non debet ordinare, nisi in praedictis literis causa exprimitur, propter quam ab Episcopo proprio non ordinetur.

Porro quamuis de iure antiquo ex citato cap. Cum vllus, vel ex recepta consuetudine Vicarius generalis Episcopi, & sedes vacante, Capitulum, seu ille ad quem tunc pertinet administratio spiritualium, itemque Abbates & alij exempti, tales literas sine subditis dare potuerint: iure tamen nouo Concilii Trident. sess. 23. cap. 10. De reform. ea potestas reueruata est Episcopo proprio: alijque eas concedentes, suspenduntur ipso iure ab officio & beneficio per annum: nisi quod in praeced. cap. 9. concedatur Episcopo alieno, vt ordinare possit familiarum suorum non ei subditum, si per triennium secum fuerit commoratus, & beneficium quacumque fraude cessante, statim re ipsa illi conferat. Et in sess. 7. cap. 10. permittat Capitulo vt literas dimissorias concedat in duobus casibus. Prior est, cum sedes vacat ultra annum: posterior, cum quis Ecclesiastici beneficii vel recepti vel recipiendi occasione coarctatur; illud perditurus, nisi tunc temporis ordinetur.

25.

Similicem Sacerdotem posse Summi Pontificis commissione conferre minores Ordines, patet ex eo quod dicitur in cap. Requisit. De ordinatis ab Episcopo qui renuntiant. Et Episcopi eos a non Episcopi, quandoque conferri: nempe ab Abbatibus quibus ab Episcopo (secundum morem eos praeficiendi) facta sit manus impositio, quoque constat Sacerdotes esse, ex cap. Quomam vltimus, dist. 69. & ex cap. Cum contingat, De aetate, & qualitate, atque ex alijs multis iuribus, quemadmodum notat Victoria De sacram. n. 234. Quod quidem illis Concilium Trident. sess. 23. cap. 10. De reform. non denegat quoad regulares ipsi subditos. Addit ibidem a Victoria ex D. Thoma, Episcopum non posse non Episcopo committere potestatem conferendi Ordines etiam minores: sique committat, nihil fieri: neque Papam posse committere non Sacerdoti: quia licet habeat plenissimam potestatem circa corpus Christi mysticum; circa corpus tamen Christi verum, non habet maiorem potestatem quam alius Sacerdos. Quia ergo potestas conferendi Ordines supponit potestatem supra corpus Christi verum, iuxta illud quod in cap. Ex literis, De excessibus Praelat. dicitur: Pontificale officium sine altaris ministerio non valere adimpleri, non potest alteri committi quam Sacerdoti, qui solus habet potestatem supra corpus Christi verum.

De tempore quo Ordines conferendi sunt, certum est quemlibet eorum posse conferri in sex anni temporibus: nempe in sabbathis quatuor temporum, in sabbatho ante Dominicam Passionis, & in Sabbatho sancto ex cap. tertio De temporibus ordinationum.

Certum est secundo posse quolibet anni tempore conferri Ordines minores, diebus Dominicis aut festis: maiores vero non posse ex eod. cap. tertio & praecedenti primo. Primam tonsuram autem conferri posse quocumque tempore notant Angelus in verbo, Ordo 4. §. 1. & Sylu. eodem 2. q. 6. dicto 2. in fine: rationem reddens, quod consuetudo generalis Ecclesia habeat. Consecrationem vero Episcopi, posse fieri quolibet die Dominico notat in ead. q. 6. Syl. & in verbo, Consecratio, primo quaest. 1.

De loco in quo conferendi sunt Ordines ab Episcopo notat Syluester Ordo 2. quaest. octaua, minores Ordines conferri posse in quacumque Ecclesia proprii Episcopi. De maioribus vero debere conferri in Ecclesia cathedrali Concilii Trident. sess. 23. cap. 8. De reform. statuit: addens, quod si alibi intra diocesim iusta de causa conferendi sint, dignior quantum fieri poterit Ecclesia semper adatur, & praesente Clero loci conferantur. Quamquam post idipsum Concilium vsus remansit, de quo ibidem Syluester: vt conferantur in qua voluerit Episcopus Ecclesia sui Episcopatus: publice tamen coram populo.

Nota ex eodem Concilio in sequenti cap. 11. Ordines minores esse conferendos per temporem interstitia, nisi aliud Episcopo maius expedire videatur. Quos omnes posse eodem die conferre habetur ex cap. 2. De eo qui ordinem futuri suscipit: ubi glossa id ad verbum, minores, annotat: imo si sit consuetudo poterit prima tonsura simul dari cum minoribus Ordinibus, vt post Sylu. Ordo 2. quaest. 7. notat Armilla eodem verbo num. 6. Non poterit autem Subdiaconatus sine dispensatione Papae, vt idem ex Innocentio & Hasiensi addunt: sicut nec duo Ordines fieri possunt sine eadem dispensatione simul conferri ex cap. Literas, & ca. Dilectus, De temporibus ordinum. Quod si aliter fiat, ordinator suspenditur a collatione, & ordinatus ab executione Ordinum sic collatorum: idque donec Summus ipse Pontifex aliter disposuerit, vt ex iisdem cap. habetur. Neque in hac re possunt regulares obtendere sua privilegia & indulta: quoniam a Concilio Trident. in sequenti cap. 13. omnia reuocantur: nisi sint post idem Concilium reuocata per Papam: qui dispensare potest in eo iure.

Nota adhuc ex eodem Concilio in prius memorato cap. 11. non licere minoribus Ordinibus initium promouere ad sacros Ordines, nisi post annum a susceptione postremi gradus eorumdem minorum Ordinum: excepto calu necessitate, aut Ecclesiae utilitatis aliud expostente. Item ex memorato sequenti cap. 13. promotum ad Subdiaconatus Ordinem non permittit ad altiorem gradum ascendere; nisi per annum saltem sit in eo versatus, aut nisi aliud Episcopo videatur. Ac demum ex consequenti cap. 14. alium annum requiri, vt a Diaconatu possit quis promoueri ad Presbyteratum, nisi ob Ecclesiae utilitatem & necessitatem aliud Episcopo videretur; vt in casu de quo postea num. 51. notat. tertio.

CAPVT VI.

De suscipientibus Sacramentum Ordinis.

SUMMARIUM.

- 29 Incapaces sunt omnino Sacramenti Ordinis tum non iam baptizatum etiam semine.
30 Quilibet masculus capax est eiusdem Sacramenti, infans tam: n. multus que alius n. potest licite conferri.
31 Notanda de eodem infante, di. impedit. m. n. o. Ecclesiae, sicut, & de intentione necess. 21. 2.
32 Requisita ad Sacramentum hoc non tam valde sunt etiam licite suscipiendum.
33 De scientia requisita.
34 De titulo requisito.
35 De scrutinio seu examine praemittendo ordinationi.

Notandum